



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Рев 4319/2019**  
**05.11.2020. године**  
**Београд**

## **У ИМЕ НАРОДА**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца Компанија „Дунав осигурање“ а.д.о. Београд, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Драган Годоровић, адвокат из ..., ради регреса, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3672/19 од 08.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 05.11.2020. године, донео је

## **ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ** као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3672/19 од 08.05.2019. године.

## **Образложење**

Пресудом Првог основног суда у Београду П 4303/2017 од 19.06.2018. године, исправљеном решењем истог суда П 4303/17 од 26.11.2018. године, ставом првим изреке пресуде усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да тужиоцу исплати новчани износ у висини од 858.476,00 динара на име регреса са законском затезном каматом почев од 15.05.2014. године па до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 86.889,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3672/19 од 08.05.2019. године, ставом првим изреке преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П 4303/17 од 19.06.2018. године, исправљена решењем истог суда П 4303/17 од 26.11.2018. године у ставу првом изреке, тако што је одбијен тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу исплати новчани износ у висини од 858.476,00 динара на име регреса са законском затезном каматом од 15.05.2014. године до исплате. Ставом другим изреке преиначено је решење о трошковима поступка из другог става изреке првостепене пресуде тако што је обавезан тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 122.268,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену благовремено је изјавио ревизију тужилац, побијајући је због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11...55/14) па је нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Других битних повреда одредаба парничног поступка из наведене законске одредбе која би могла представљати основ за уважавање ревизије тужиоца нема.

Према утврђеном чињеничном стању тужени је дана ...2011. године управљајући моторним возилом, проузроковао саобраћајну незгоду, под дејством алкохола у крви. Возило је било потпуно каско осигурано по полиси тужиоца са периодом важења од 01.02.2011. године до 01.01.2012. године. Записник о оштећењу возила сачињен је од стране „Дунав осигурања“ дана 08.12.2011. године, с тим што је поводом саобраћајне незгоде сачињен и записник о увиђају Кри 415/11 од стране истражног судије Основног суда у Кикинди дана 06.12.2011. године. Власник возила је тужиоцу поднео захтев за накнаду штете дана 07.03.2012. године, а тужилац је исплатио власнику возила (МУП РС) штету на возилу дана 13.12.2012. године у износу од 858.476,00 динара.

На основу утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да истакнути приговор застарелости тужиочевог потраживања није основан, јер је тужилац сазнао за штету дана 07.03.2012. године (када је власник возила поднео захтев за накнаду штете тужиоцу), а тужилац је тужбу поднео 15.12.2014. године, па је применом члана 29. став 2. тачка 7. Закона о обавезном осигурању у саобраћају и члана 154., 158., 177. и 178. у вези са чланом 939. Закона о облигационим односима усвојио тужбени захтев тужиоца одлучујући као у изреци пресуде.

Одлучујући по жалби туженог изјављеној против првостепене пресуде, другостепени суд је закључио да је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право налазећи да истакнути приговор застарелости тужиочевог потраживања није основан, па је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца позивајући се на одредбе члана 939. Закона о облигационим односима, члана 380. став 6. и члана 376. Закона о облигационим односима.

По оцени Врховног касационог суда правилно је другостепени суд применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца налазећи да је основан приговор застарелости тужиочевог потраживања, истакнут од стране туженог.

Одредбом члана 939. став 1. Закона о облигационим односима прописано је да исплатом накнаде из осигурања прелазе на осигуравача, по самом закону, до висине исплаћене накнаде сва осигураникова права према лицу које је по ма ком основу одговорно за штету.

Одредбом члана 380. став 6. Закона о облигационим односима прописано је да застаревање потраживања које припада осигуравачу према трећем лицу одговорном за наступање осигураног случаја почиње тећи када и застаревање потраживања осигураника према том лицу и навршава се у истом року.

Одредбом члана 376. став 1. прописано је да потраживање накнаде проузроковане штете застарева за три године од када је оштећеник дознао за штету и за лице које је штету учинило.

Правилан је закључак другостепеног суда да тужилац свој тужбени захтев заснива на одредби члана 939. ЗОО која регулише прелаз осигураникових права према одговорном лицу на осигуравача (суброгација). Тужилац је накнаду из осигурања исплатио свом осигуранику, по основу потпуног каско осигурања у ком случају на осигуравача по самом закону прелазе до висине исплаћене накнаде сва осигураникова права према лицу које је по ма ком основу одговорно за штету. Зато у конкретном случају нема места примени члана 29. Закона о обавезном осигурању у саобраћају, како је то правилно закључио и другостепени суд, јер се не ради о регресу штете када је закључен уговор о осигурању од одговорности за штете причињене трећим лицима, већ је у конкретном случају реч о суброгацији прописаној одредбом члана 939. Закона о облигационим односима, која одредба, како је напред наведено, уређује прелаз на осигуравача (персонална суброгација) по самом закону до висине исплаћене накнаде свих права осигураника према лицу које је одговорно за штету па су услови за суброгацију да је исплаћена накнада из осигурања осигуранику и да постоји одштетни захтев осигураника према одговорном лицу, односно у случају суброгације осигураник је оштећено лице, а код регреса осигураник је одговоран за штету (штетник). На застарелост потраживања по овом основу примењује се одредба члана 380. став 6. Закона о облигационим односима којом је прописано да застаревање потраживања које припада осигуравачу према трећем лицу одговорном за наступање осигураног случаја почиње тећи када и застаревање потраживања осигураника према том лицу и навршава се у истом року, што значи да упућује на одредбу члана 376. ЗОО да потраживање накнаде проузроковане штете застарева за три године од када је оштећеник дознао за штету и за лице које је штету учинило, а у сваком случају то потраживање застарева за пет година од када је штета настала. То значи да у конкретном случају застаревање потраживања које припада осигуравачу према трећем лицу одговорном за наступање осигураног случаја, почиње да тече од дана сазнања осигураника (власника оштећеног возила) за штету и учиниоца, који је такво сазнање добио на основу сачињеног записника о увиђају 06.12.2011. године и записника о оштећењу возила сачињеног дана 08.12.2011. године, па је од тог дана до дана подношења тужбе 15.12.2014. године протекао законом прописани рок од три године (члан 376. став 1. ЗОО) што значи да је основан истакнути приговор застарелости тужиоцевог потраживања, те да је другостепени суд правилном применом материјалног права одлучио као у изреци побијане пресуде.

Са изнетих разлога неосновани су ревизијски наводи тужиоца којима се оспорава правилност примене материјалног права и почетка тока застарелости тужиоцевог потраживања.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка донета применом члана 162. став 2. ЗПП.

Како се ни осталим ревизијским наводима не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, Врховни касациони суд је одбио као неосновану ревизију тужиоца и одлучио као у изреци, применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија,  
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић